

With
Love

月光变奏曲
Moonlight
เพลงรัก
ใต้แสงจันทร์ 3

JAMSAI

เขียน : ชิงเหม่ย
แปล : หลี่ตานหย่า

月光变奏曲 3

Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์ 3

青洸

ชิงเหม่ย

หัตถ์นาย้า แป

เขานั่งรอให้เลือดที่กำลังเดือดพล่านค่อยๆ เย็นลงภายในห้องนั่งเล่นอันแสนว่างเปล่านั้น...

สิ่งมีชีวิตเพศชายมีอวัยวะส่วนล่างที่ตอบสนองไว ทั้งยังโง่เขลาและไม่อาจฝันธรรมชาติได้ ตอนนี้พอสงบลงได้แล้ว อยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนตัวเองได้ใช้ชีวิตที่เหลือหลังผ่านพ้นเคราะห์กรรม...เมื่อนึกถึงสิ้นของอีกฝ่ายที่หอมหวานราวกับนมเปรี้ยวรสลูเบอร์รี่มาเคี้ยวริมฝีปากเอาไว้อย่างนุ่มนวล อาจเป็นตอนนั้นที่บางสิ่งบางอย่างตื่นขึ้นมาอย่างง่ายดายโดยไม่ทันรู้ตัว...

ในตอนนั้นเขาอยากจะ...

จัดการเธอจริงๆ

"..."

ใจชื้นได้แต่เงยหน้ามองขึ้นไปยังห้องใต้หลังคา รู้สึกว่าตัวเองใกล้คำว่าบ้าเข้าไปทุกทีแล้ว...

สิ่งนี้มันเรียกว่าอะไรกัน

เรียกว่า 'ช่วงอารมณ์พลิบานของวัยรุ่น' ได้หรือเปล่า

ทำไมถึงรู้สึกว่ามันคล้ายๆ กับคำว่า 'ฤดูผสมพันธุ์' เลยล่ะ

...เลยเถิดไปเสียไกลเลย

บ้าเอ๊ย!

คำนำ

ในที่สุด 'Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์' นิยายขนาดความยาว 6 เล่มจบ เรื่องนี้ก็เดินทางมาถึงครึ่งทางแล้วค่ะ

'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ของโจ้วชว่นใกล้จะวางจำหน่ายแล้ว ทำให้ซูหลี่ในฐานะที่เป็น บ.ก. ผู้รับผิดชอบต้องทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจอย่างสุดกำลัง เพราะเธอต้องไปรับคำท้าของ 'เหล่าเหมียว' ที่จะทำยอดตีพิมพ์ครั้งแรก สามแสนห้าหมื่นเล่มให้ได้โดยมีตำแหน่งรองหัวหน้า บ.ก. ของเขาเป็นเดิมพัน แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เนื่องจากมี 'เสียงขงลิ่ง' หัวหน้าฝ่ายการตลาดที่แทะก๊ิมกับเหล่าเหมียวคอยเล่นงานเธอ นอกจากนี้หนังสือของนักเขียนระดับโลกจากสำนักพิมพ์คู่แข่งอย่าง 'สำนักพิมพ์ซินตัน' ก็ยังวางจำหน่ายพร้อมๆ กับหนังสือของโจ้วชว่นอีก ดูเหมือนว่ายอดตีพิมพ์ครั้งแรกสามแสนห้าหมื่นเล่มและตำแหน่งรองหัวหน้า บ.ก. จะอยู่ไกลเกินเอื้อมเสียแล้ว

ขณะที่หัวใจของซูหลี่เริ่มหวนไหวกับโจ้วชว่นมากขึ้นทุกวัน 'เจียงอวีเจิง' เพื่อนสนิทของโจ้วชว่นและนักเขียนที่เธอคลั่งไคล้มาเป็นสิบปีก็มาสารภาพความในใจกับเธอเสียอย่างนั้น แต่เรื่องงานก็หนักหนาสาหัสมากพอแล้ว เรื่องความรักยังมาทำให้หัวใจของเธอวุ่นเข้าไปอีก แล้วหญิงสาวที่ไร้เดียงสาด้วยความรักเสียเหลือเกิน จะทำอย่างไร และเธอจะได้เป็นรองหัวหน้า บ.ก. แทนเหล่าเหมียวหรือไม่ ถ้าพร้อมแล้วไปร่วมเอาใจช่วยซูหลี่ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- เหลียงซงลิ่ง หัวหน้าฝ่ายการตลาดแห่งสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ มีตำแหน่งเทียบเท่าอาจารย์ชยา ไม่ค่อยลงรอยกับกองบรรณาธิการนิตยสารแสงแห่งจินตรา โดยเฉพาะเรื่องแนวทางการขายหนังสือ ก่อนช่วงหัวโบราณ เอาแต่ใจตัวเอง สนับสนุนกับเหล่าเหมียว โดยที่ต่างฝ่ายต่างคอยเป็นสายให้กันในแผนกตัวเอง
- เหอจวิน ผู้ประสานงานหลักระหว่างกองบรรณาธิการกับฝ่ายการตลาด มีนิสัยชอบเอาดีเข้าตัว มีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันกับกองบรรณาธิการนิตยสารแสงแห่งจินตราบ่อยๆ และมักปฏิเสธความคิดเห็นของซูหลี่อยู่เสมอ
- กุไป๋จื่อ บรรณาธิการเหรียญทองแห่งสำนักพิมพ์ซินตุน สามารถนั่งตำแหน่งหัวหน้ากองบรรณาธิการได้ตั้งแต่ตอนอายุยังไม่ถึงสามสิบปี ทำนิยายวัยรุ่นและหนังสือขายดีมาหลายเล่ม ทำทางแกล้งคล่องและปราดเปรียว แต่งตัวสไตล์โมริ สวมแว่นตารอบดำ
- ประธานใหญ่เหอ ประธานใหญ่แห่งสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ มีนิสัยเด็ดขาด ชอบออกคำสั่งตามประสาเจ้านาย ทำทุกอย่างเพื่อสำนักพิมพ์ เห็นแก่ผลประโยชน์ของสำนักพิมพ์เป็นหลัก เชื่อคนง่าย ถูกโน้มน้าวใจง่าย

บทที่ 58

หากอ้างอิงตามมาตรฐานการให้คะแนนจากบัญชีเว่ยป้อ 'นักวิจารณ์อเมริกาเหนือ' ที่ว่า 'ให้จูอิน* กับหวังจูเสียน** เจ็ดคะแนน ให้หลิวอี้เฟยแปดคะแนน ส่วนเก้าคะแนนต้องตกเป็นของนางฟ้าวิคตอเรียส์ซีเคริต*** ที่ทางปีกเปิดแคตวอลส์กันอย่างแน่นนอน' แต่สำหรับหญิงสาวที่ไม่สูงไม่เตี้ยจนเกินไป แต่งตัวเรียบร้อย และมีทรงผมที่แสนจะธรรมดาเช่นซูหลี่ อย่างมากก็คงได้ประมาณสี่ถึงห้าคะแนน ถือว่าเป็นระดับที่ถ้าพลัดหลงเข้าไปในกลุ่มคนที่เดินไปมาบนถนนจะไม่มีใครสังเกตเห็นเธอจะต้องถ่างตาหา...

เธอใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายมายี่สิบกว่าปี ในที่สุดวันนี้ก็กลายเป็นจุดสนใจเป็นครั้งแรกในชีวิต เพียงเพราะพานักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ (ที่เอาแต่แย่งซีนกัน) ทั้งสองคนมาปรากฏตัว

...ทว่าใบหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยความประหลาดใจ...

Excuse me?

เธอเนี่ยนะ มีสิทธิ์อะไรกัน

* จูอิน นักแสดงชาวฮ่องกง เคยได้รับการโหวตให้เป็นนักแสดงสาวในฝันของหนุ่มฮ่องกง ผลงานที่มีชื่อเสียงของเธอคือภาพยนตร์เรื่อง 'ไซอิ๋ว' ที่เดียวลิ่งเดียวคน

** หวังจูเสียน นักแสดงชาวไต้หวัน ผลงานที่มีชื่อเสียงของเธอคือ 'ไปเยไปโลเย แฮ่ฟ้าแล้วก็ทำ'

*** วิคตอเรียส์ซีเคริต แปรนตร์ชุดชั้นในสตรีและผลิตภัณฑ์ด้านความงามชื่อดังของสหรัฐอเมริกา

น่าโมโหชะมัด เดียวนี้พวกผู้ชายตาบอดกันไปหมดแล้วหรือเนี่ย
ต้องเป็นบรรดาพี่ชายของเธอแน่นอน คนหนึ่งที่ชายฝ้ายพ่อ อีกคนหนึ่ง
พี่ชายฝ้ายแม่

ดูสีหน้าได้ใจของยายคนนี้สิ ได้ใจอะไรกัน เธอแค่มีพี่ชาย แถมยัง
ดวงที่เดียวตั้งสองคนเอง

ฉันยอมเชื่อว่าผู้ชายสองคนนี้เป็นคู่ชากันดีกว่า

ตอนที่ซูหลี่หีบบัตรกำนัลสองใบและเงินสิบแปดหยวนขึ้นมาให้พนักงาน
เพื่อแลกตั๋วหนัง คนรอบข้างต่างพากันมอง...เมื่อเธอได้ตั๋วมาสามใบ หลังมอง
เลขที่นั่งบนตั๋วแล้ว หมิงสาวก็หีบตั๋วใบตรงกลางยึดใส่กระเป๋าเสื้อ พร้อมส่ง
อีกสองใบที่เหลือให้ท่านเทพทั้งสองที่ยืนเป็นทวารบาลเฝ้าประตูอยู่ด้านหลัง...

ตอนที่ฝูงชนจึงยอมรับชุดความคิดที่ว่า 'สามคนนี้มาด้วยกัน' ก่อนจะ
ส่ายหน้าพลาถอนหายใจแล้วพากันแยกย้าย

ขณะนี้ยังเหลือเวลาสี่สิบกว่านาที่ก่อนหนังเริ่มฉาย ซูหลี่ถือตั๋วหนังและ
มองหาที่นั่ง แต่เมื่อกันเพิ่งแตะเก้าอี้ อยู่นๆ ตรงหน้าก็มีตลง เมื่อเงยหน้าขึ้น
ก็เห็นเจียงอวี๋เจิงยืนโน้มตัวอยู่พลาถอนเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม

"กินขนมไหม หรือจะเป็นเครื่องดื่ม หรือจะเอาไอศกรีมดี"

ซูหลี่รีบโบกมือปฏิเสธ "ไม่ต้องแล้วค่ะอาจารย์"

ใจ้ชวณที่ยืนอยู่ข้างหลังทั้งสองคนพุดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา "เพิ่ง
กินข้าวเสร็จจะกินขนมอะไรอีก กระเพาะร่วหรือไง พิษซาถาดใหญ่ขนาดนั้น
อืมจนจะอ้วกอยู่แล้ว..."

"ก็เพราะนายกินเยอะไปนะสิ"

เจียงอวี๋เจิงยึดตัวขึ้น เดินเบียดไหล่ของใจ้ชวณไป เขาเข้าไปที่
เคาน์เตอร์ขายขนม เลือกรับคอร์น ช็อกโกแลต และน้ำแร่ด้วยตัวเอง
ก่อนจะถือกลับมาขุดไว้ในอ้อมอกของซูหลี่...หมิงสาวรีบรับไว้และกล่าวขอบคุณ
ตอนนั้นก็ยังมีมือใหญ่ยื่นมาหีบมาร์ชเมโลจากเธอไปหนึ่งห่อ

"...มีแต่ขนมหวานๆ นายเห็นเธอเป็นเด็กสามขวบหรือ?"

"นายช่วยหุบปากได้ไหม คนที่ออกมาข้างนอกแล้วไม่พกกระเป๋าตังค์นี่ทำไม่พูดมากจัง ไม่มีเด็กสาวคนไหนไม่ชอบกินขนมหวานหรอกว่า"

เจียงอวีเจิงมองดูโจ้วชว่นแกะห่อมาร์ชเมลโล่ด้วยสายตาเย็นชา เขาหยิบมาร์ชเมลโล่ออกมาบีบแล้วบีบอีก ขยำนใส่แทบทะเลสักออกมา แล้วยัดเจ้าขนมหวานรูปร่างเหมือนก้อนไอ้ใส่ปากก่อนพูดด้วยท่าที่จริงจัง

"ฉันไม่กินขนมหวาน"

เจียงอวีเจิงมองบนพร้อมกับบัตมืออีกฝ่ายออก

โจ้วชว่นเคี้ยวพร้อมกับบ่นไปด้วย "ฉันไม่กินขนมหวาน เธอก็ไม่กินขนมหวาน นายซื้อของพวกนี้มาก็เปลืองเงินเปล่า..."

ยังพูดไม่ทันจบ เขาเห็นเจียงอวีเจิงใช้สายต้ายัยหยันมองมา โจ้วชว่นหยุดพูดแล้วหันหน้าไปมองโดยสัญชาตญาณก็เห็นหญิงสาวแกะกระดาษห่อและคาบช็อกโกแลตชิ้นใหญ่ไว้พกลางจ้องมองเขาด้วยความงุนงง

โจ้วชว่น "..."

ชายหนุ่มหงุดหงิดที่ซูลี่ไม่ได้ตั้งใจจึงต่อว่าเธอ "เพ็งกินข้าวมา仍将กินช็อกโกแลตอีก! คุณเป็นปลาทองหรือ ทำไมไม่รู้จุกอ้มชะบ่าง"

ซูลี่ทำหน้าจ้อย เมื่อถูกสายตาดูว่าราวกับเธอ 'ร่วมมือกับศัตรูก่อกรรม' ของโจ้วชว่นจ้องมองเขาก็คักจะรู้สึกร้อนตัวขึ้นมาหน่อยๆ

"ฉันกินชิ้นเล็กๆ เองนะคะ..."

"ตัวคุณหนักมากพอแล้วนะ"

หนักจนอุ้มไม่ไหว โศกนาฏกรรมที่ฉันทำได้เพียงมองดูคุณนอนหลับอยู่ที่โต๊ะในห้องหนังสือทั้งคืน คุณลืมแล้วหรือ

เมื่อเห็นสีหน้าของซูลี่เปลี่ยนไป เจียงอวีเจิงก็ตั้งเสียโจ้วชว่นออกไปได้ทันเวลา "ทำตัวแบบนี้ก็สมแล้วละที่นายโสดตั้งแต่เกิด จะโทษใครได้หน้าตานายนี่เสียของชะมัด อ้าปากพูดออกมาแต่ละคำแทบจะไม่ใช้คำพูดดีๆ ถ้าเจ้าเออร์โกวเป็นตัวเมีย มันคงหนีออกจากบ้านไปแล้ว..."

ระหว่างที่รออยู่เป็นเวลาสิบกว่านาที โจ้วชว่นใช้สายตาราวกับกล่าวหา

ซูหลี่ว่า 'ยายคนทรยศ' จ้องมองมา แรกๆ เธอก็กลัวอยู่หรอก แต่พอชินแล้ว เธอก็กินช็อกโกแลตอย่างสงบภายใต้สายตาแบบนี้ จากนั้นก็ยื่นขึ้น กอดบ๊อบคอร์น ถึงใหญ่แล้วเอ๋ยปาก

"เข้าไปกันได้แล้วละคะ"

โจ้วชวนยัดขาอันเรียวยาวแล้วยืนขึ้น "อีกสักพักถ้าผมหลับไปอย่าลืมเรียกผมนะ กลัวว่าจะหลับสบายจนหยุดหายใจนะ"

"งั้นนายมาทำไมกัน"

ซูหลี่ต้องเดินเข้าไปแทรกกลางคนทั้งคู่ เพื่อแยกชายหนุ่มทั้งสอง ที่อยู่ด้วยกันที่ไรเป็นต้องปะทะคารมกันได้ไม่หยุดหย่อนออกจากกัน

ทั้งสามเดินเข้าไปในโรงหนัง เนื่องจากว่าการโปรโมตหนังเรื่องนี้ค่อนข้างธรรมดา ไม่ได้ดึงดูดคนเท่ากับหนังฟอร์มยักษ์เรื่องอื่นที่เข้าฉาย ดังนั้นถึงแม้จะเป็นวันหยุด แต่มีคนมาดูหนังรอบนี้ น้อยมากจนแทบจะไม่มี น้อยจนเรียกได้ว่านางสสาร รวมพวกซูหลี่สามคนเข้าไปแล้วก็ได้ประมาณสิบคน ซูหลี่นั่งตรงกลางระหว่างนักเขียนทั้งสองตามเลขที่นั่งบนตั๋วหนัง ในตอนนี้เสียงวุ่นวายตลอดช่วงเข้าก็สงบลงแล้ว โจ้วชวนเล่นมือถืออยู่ด้านซ้ายมือของเธอ ส่วนเจียงอวี๋เจิงอาศัยตอนที่หนังยังไม่เริ่มเปิดดูเว่ยป้อ ประมาณสิบนาทีที่แล้ว เขาโพสต์รูปตัวสามใบพร้อมกับข้อความ 'มาดูหนังในวันหยุดกับ บ.ก. สวัสดิการจากสำนักพิมพ์หยวนเยวี่'

ขณะนี้บรรดาแฟนคลับในเว่ยป้อของเขากำลังทายกันว่าตัวสามใบนี้เป็นของใครกันอย่างสนุกสนาน มีคนสังเกตเห็นว่าเป็นโรงหนังที่เมือง G ก็เริ่ม @ โจ้วชวน... โจ้วชวนที่เล่นมือถืออยู่ที่พุดขึ้นมาด้วยความรำคาญ

"นักอ่านของนายพากัน @ ฉันท่าทำไม นายมาเมือง G จะต้องอยู่กับฉันเท่านั้นแหละ"

"มีปัญหาเหรอ" เจียงอวี๋เจิงพุดขึ้นอย่างเรียบเฉย "นายมาเมือง B ก็มา กินฟรีดื่มฟรีที่บ้านฉัน แถมยังเคยพุดไว้ดิบดีว่าเป็น 'การต้อนรับของอาจารย์เจียงอวี๋เจิง' อีก พอฉันมาเมือง G นายก็ควร 'ต้อนรับ' ฉันไม่ใช่เหรอ"

โจ้วชวนกำหมัดขึ้น "ใช้ไอ้ 'ต้อนรับ' ดีไหม"

เจียงอวี่เจิงยิ้มเยาะ ยังไม่ทันตอบกลับ ไฟในโรงหนังก็มืดลง ขณะเดียวกัน ซูหลี่ก็เอาถังป๊อปคอร์นที่กอดอยู่ตักเข้าไปในอ้อมอกของโจ้วชวนแล้วพุดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

"หนังเริ่มแล้วค่ะ"

โจ้วชวนขยับปากแต่ท้ายที่สุดก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่กอดถังป๊อปคอร์นเงิบๆ นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วหยิบป๊อปคอร์นยัดใส่ปาก

เนื้อเรื่องในช่วงแรกของหนังคือ บ.ก. เพอร์กินส์ได้รับต้นฉบับนิยายของนักเขียนโทมัส ก่อนหน้านั้นนิยาย 'Look Homeward, Angel' ถูกสำนักพิมพ์หลายแห่งปฏิเสธมาแล้ว แต่เมื่อส่งต้นฉบับถึงมือของเพอร์กินส์ บ.ก. ชื่อตั้งเขากลับบ้านโดยถือต้นฉบับนี้อ่านบนรถไฟอย่างไม่ยอมวางมือ ผ่านไปหลายวัน โทมัสมาที่สำนักงานของเพอร์กินส์โดยเตรียมใจไว้ว่าจะต้องถูกปฏิเสธแน่นอน แต่เพอร์กินส์กลับบอกว่าจะตีพิมพ์นิยายของโทมัสและจะมอบเงินมัดจำค่าลิขสิทธิ์ให้อีกฝ่ายครึ่งหนึ่ง...

พอพบเหตุการณ์ที่ไม่คิดไม่ฝัน โทมัสก็ดีใจสุดขีดถึงขั้นทั้งร้องทั้งเต้นในสำนักงานของเพอร์กินส์ ซูหลี่ยิ้มมุมปากพลางยื่นมือไปดึงแขนเสื้อโจ้วชวนที่นั่งข้างๆ

"ตอนที่ต้นฉบับคุณตีพิมพ์ครั้งแรกก็เป็นแบบนี้ใช่ไหมคะ"

เพราะชายหนุ่มถูกดึงแขนเสื้อจึงเอียงตัวไปเล็กน้อยโดยอัตโนมัติ แต่สายต่ายังคงจับจ้องที่จอหนัง เขาพุดด้วยใบหน้าไร้อารมณ์

"ไม่นะ นอกจากพ่อผมแล้ว ไม่เคยมีใครตีกลับต้นฉบับผมคืน"

"..." ซูหลี่ปล้ำลอยเขาไปและหันไปทางเจียงอวี่เจิง "อาจารย์คะ แล้วคุณ..."

"พ่อผมเป็น บ.ก. คนแรกของผม เมื่อหลายปีก่อนเขาค้นเจอต้นฉบับ 'สวนสัตว์ที่หายไป' ในกล่องใส่กระดาษที่ไม่ใช่แล้ว จากนั้นก็เอาไปขาย แล้วผมก็ดังเลย"

ขณะที่เจียงอวี่เจิงพุดประโยคนี้ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม โจ้วชวน

ที่อยู่อีกด้านหนึ่งของซูหลี่ก็ส่งเสียง "หึ" เบาๆ

ซูหลี่ "..."

มาดูหนึ่งที่เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกกับนักเขียนสองคนที่ไร้ซึ่งความรู้สึกเป็นความผิดของเธอเอง

หลังจากนั้นหนังสือก็เล่าถึงฉากที่ บ.ก. พิสูจน์อักษรเกิดการโต้แย้งกับนักเขียนขึ้น ทั้งสองถูกเถียงกันทั้งวันทั้งคืนเพียงเพราะหนังสือเล่มเดียว...

เรื่องนี้ทำให้ซูหลี่หวนนึกถึงตอนที่พิสูจน์อักษร 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ทุ่มสองทุ่มต้องโทรไปทะเลาะกับโจ้วชว่นทุกวัน... มีครั้งหนึ่งที่วีเหย่าถึงกับทอตตอนใจแล้วบอกว่าดีที่ตอนนี้เทคโนโลยีการสื่อสารพัฒนาแล้ว หากเป็นยุคที่นักเขียนและ บ.ก. ต้องมานั่งแก้ต้นฉบับด้วยกัน ซูหลี่กับโจ้วชว่นคงถล่มสำนักพิมพ์หยวนเยวี่เป็นแน่

ในหนังสือยังเล่าว่านิยายเล่มแรกของโทมัสชายดี นิยายเล่มที่สองก็ชายดีจนนักเขียนและ บ.ก. ค่อยๆ กลายมาเป็นเพื่อนที่จริงใจต่อกัน มีฉากหนึ่งเพอร์กินส์ถือหนังสือเรื่อง 'Look Homeward, Angel' ขึ้นพลิกอ่านไปมาด้วยรอยยิ้มอันปลาบปลิ้ม ซูหลี่คิดว่าช่างเป็นหนังสือดังมาจริงๆ

"ความจริงแล้ว บ.ก. ต่างก็ไม่กล้าเปิดอ่านหนังสือที่ตนเองตรวจ ต่อให้เป็นน้ำพักน้ำแรงของพวกเขาก็เถอะ เพราะว่าพอผลออกไปอ่านเจอคำผิดหรือประโยคผิดที่ไร ก็ยากที่จะควบคุมความหวาดกลัวและทำตัวไม่ถูก"

"นี่ก็คือความแตกต่างระหว่าง บ.ก. ก็ก๊อกรับปรมาจารย์แห่งวงการ บ.ก." โจ้วชว่นชี้ไปที่ปลายจมูกของซูหลี่ "ผมเคยเห็นสภาพคุณนอนฟูบ่นน้ำลายยืดอยู่บนต้นฉบับของผม แล้วผมจะคาดหวังให้ได้อะไรขึ้นมา"

"..."

ตามปกติเมื่อ บ.ก. และนักเขียนในยุคนั้นทำหนังสือด้วยกัน พวกเขาต้องตัวติดกันอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะกิน ดื่ม ขับถ่าย หรือนอน เรื่องนี้ทำให้ภรรยาของนักเขียนโทมัสไม่พอใจอย่างมากถึงขั้นถือปืนบุกไปหา บ.ก. เพอร์กินส์

"ถ้าฉันแฟนสาวของนักเขียนคงลำบากใจมากจริงๆ นะคะ เพราะยังง

บ.ก. ย่อมมีเหตุผลร้อยแปดในการโทรหา ส่งวีแชต ส่งอีเมลรบกวนนักเขียน อยู่ตลอดเวลา สมมติว่ากำลังทำกิจกรรมบนเตียงก็ต้องหยุดก่อนเพื่อมาอธิบาย ให้ฟังว่าจุดไข่ปลาพวกนี้มีไว้เพื่ออะไร"

ในตอนนี้อ้วชวนเริ่มเหม่อลอยเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

ซูหลี่จึงเขย่าแขนเขา "อาจารย์คะ ตื่นค่ะ"

อ้วชวนหลุดจากอาการเหม่อลอย มองดูนางเอกที่เอาปิ่นจ้อหัวตัวเอง เพื่อให้โทมัสเลือกกระหว่างเธอกับเพอร์กินส์

"สถานการณ์ที่คุณพูดถึงนี้จัดการง่ายมาก คำตอบก็คือแต่งงานกับเธอซะ"

"ฮะ?"

"มี บ.ก. ตั้งเยอะที่ลงเอยกับนักเขียน เพราะถ้าเป็นแบบนี้ อย่างน้อย เวลาทำกิจกรรมบนเตียงเธอทำได้แค่ร้อง คงไม่คิดว่าต้นฉบับของคนที่ทำบ่อย บนตัวเธอมีปัญหาตรงไหน..."

"..."

ซูหลี่ยกมือขึ้นมาปิดหูด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์

เจียงอวี่เฉิงหันมาด้วยท่าทางหมดคำพูด "ดูหนังอาร์ตอยู่ดีๆ นายเกิดทะเล็งอะไรขึ้นมา"

อ้วชวนมองซูหลี่อยู่ครู่หนึ่ง โรงหนังมืดเกินไปทำให้เขามองเห็นหน้าเธอไม่ชัด แต่เดาได้ว่าหญิงสาวคงจะหน้าแดงกำไปหมดแล้ว ชายหนุ่มจึงตอบด้วย ใบหน้าที่ไร้อารมณ์

"เธอเริ่มก่อน"

ซูหลี่ไร้ข้อแก้ตัว

หนึ่งดำเนินเรื่องไปถึงตอนที่เพอร์กินส์ได้ร่วมงานกับนักเขียนยอดนิยมคนหนึ่ง แต่ด้วยเหตุผลหลายประการอยู่ เขาก็หยุดเขียน หนึ่งในนั้นเป็นเพราะงานที่เขียนออกมาไม่เป็นที่น่าพอใจนัก ทั้งยังเป็นไปในทิศทางที่แย่ง...อ้วชวนเปลี่ยนท่านี้ ยิ้มอ่อนที่มุมปาก

"คู้่นๆ อยู่นะ"

เสียงอวี๋ฉิ่งมองเขาด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์

ต่อมาโทมัสที่กำลังโด่งดังได้พบกับนักเขียนที่กำลังตกอับคนนี้ และด้วยความเมตตาโทมัสจึงเยาะเย้ยเขาอย่างจงหองจงชน พฤติกรรมที่เลวร้ายของโทมัสทำให้ บ.ก. เพอร์กินส์ไม่พอใจอย่างยิ่ง ทั้งสองทะเลาะกันใหญ่โตในคำตัดสินอันแสนมีตมิต...ราวกับว่าจะแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง

"ใจัวชวน ทำไมนายถึงเข้าไปอยู่ในหนังสือ!"

"..."

ในตอนท้ายเรื่องโทมัสและเพอร์กินส์ทำสงครามเย็นใส่กัน นิยายเล่มใหม่ของโทมัสเกือบจะเซ็นสัญญากับสำนักพิมพ์อื่นแล้ว แต่โทมัสกลับถือต้นฉบับนิยายมายื่นอยู่ตรงหน้าเพอร์กินส์และมอบนิยายเล่มนี้ให้เขา ทั้งยังจะเขียนขอบคุณเขาในฐานะ บ.ก. ที่หน้าชื่อเรื่อง แต่เพอร์กินส์กลับปฏิเสธ

ใจัวชวนเอาแต่ถามคำถามนี้ตลอดเวลาที่ดูหนัง "ปฏิเสธทำไม กลัวดังแล้วมีปัญหาหรือ"

"ตอนที่หนังสือเล่มนี้ขายดี งานของ บ.ก. ถือว่าจบลงแล้ว...ตั้งแต่คัดเลือกต้นฉบับ แก่ไขต้นฉบับให้สมบูรณ์ พิสูจน์อักษร ตีพิมพ์ ไปรโมตวางจำหน่าย...กระบวนการทั้งหมดของการทำหนังสือเล่มหนึ่ง บ.ก. จะยืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่ต้นจนจบเหมือนเป็นเงา..." ซูหลี่คิดแล้วพูดต่อไป "นักเขียนคือจิตวิญญาณของหนังสือ แต่ บ.ก. เป็นเพียงเงาเท่านั้น การที่เพอร์กินส์ปฏิเสธเพราะหนังสือมิได้เพียงแค่อัจฉริยะคนเดียวไงล่ะคะ"

ใจัวชวนยึดตัวตรง จ้องมองซูหลี่อย่างเงิบงัน

"ฉันก็เข้าใจแล้วว่าทำไมสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ถึงต้องการให้นักเขียนและ บ.ก. มาดูหนังเรื่องนี้ด้วยกัน...อาจารย์คะ ก็เหมือนกับที่คุณพูดเมื่อวันนั้น ในยุคที่ข่าวสารรวดเร็วแบบนี้ ทำให้เราติดต่อกันได้โดยแทบไม่ต้องมาพบหน้ากัน สำหรับนักเขียน บ.ก. ไม่ได้สำคัญอะไรขนาดนั้นอีกต่อไปแล้ว..." ซูหลี่พูดต่อไป "บ.ก. สมัยก่อนคงเหมือนกับเพอร์กินส์ที่จำเป็นต้องมีสายตาอันเฉียบแหลมรักสำนักพิมพ์ รู้จักหาข้อมูล และทำหนังสือออกมาให้ดีที่สุดเพื่อให้ปรากฏ

ต่อสายตาของผู้อ่าน เหมือนกับ บ.ก. ที่ไม่มีชื่อเสียงกำลังบอกผู้คนนับหมื่นนับพันที่กำลังเดินผ่านและไม่รู้จักหนังสือเล่มนี้หรือนักเขียนคนนี้ว่า 'ฉันมีหนังสือเล่มหนึ่ง นำอ่านมากเลย เชิญคุณลองอ่านดูนะ' "

...ขณะที่พูดเรื่องนี้ ชูหลี่หวนนึกถึงเรื่องราวมากมาย

นึกถึงสัว่เหิงผู้ดีนรณอยู่ท่ามกลางอุปสรรค

นึกถึงเจียงอวี๋เจิงผู้ถูกคนต่ำลั้บหลังและหัวเราะเยาะว่า 'ล้าหลัง' แต่ต่อหน้ายังปากหวานกันเปรี้ยวประจบสอพลอเขา

นึกถึงอวี๋เหยาผู้ที่จิตใจเคยเปี่ยมไปด้วยความอบอุ่น แต่สุดท้ายต้องเผชิญกับความเป็นจริงและเดินหลงทางในที่สุด

นึกถึงเหล่าเหมียวผู้พร้อมที่จะทิ้งนักเขียนตักยुकหากไม่ลงรอยกัน และมองหนังสือเป็นเหมือนกับสินค้า

แล้วก็คิดถึงตัวเอง

ข้างหมู่มีเสียงเสียงอวี๋เจิงหัวเราะเยาะดังขึ้นมา "พอลกลับมาดูในยุคนี้ การทำหนังสือสักเล่มหนึ่งไม่ว่าเรื่องอะไรต้องนึกถึงตัวเลขไว้ก่อน แม้เนื้อหาของหนังสืออาจจะไม่ดีนัก แต่เป็นเพราะมันขายได้"

คำพูดของเจียงอวี๋เจิงแฝงไปด้วยความเย้ยหยัน ขณะที่ใจวุ่นวายหันมองเขา แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

"หนังสือเล่มหนึ่งพอเขียนออกมาแล้วก็มีความนิยมในตัวมันเอง ทั้งอัตราการคลิกสะสมบนช่องทางออนไลน์ จำนวนคอมเมนต์ แล้วก็ชื่อเสียงของนักเขียน... นักเขียนชื่อดัง เมื่อเริ่มเขียนก็แทบจะมีสำนักพิมพ์จำนวนมาก มาต่อคิวแย่งกันเสนอราคา แต่นักเขียนที่ไม่มีชื่อเสียงกลับไร้คนสนใจ จะออกหนังสือเล่มหนึ่งก็ยากเย็นเหลือเกิน..." ชูหลี่คิดแล้วพูดขึ้น "จาก บ.ก. ซึ่งเป็น 'ผู้ที่มีความสามารถในการคัดเลือกนักเขียน' ก็กลายเป็น 'นักธุรกิจ' นี่คงจะเป็นความแตกต่างกันระหว่างการทำหนังสือสมัยก่อนกับตอนนี้"

"ใช่ๆ ผมเคยเห็นกับตาเลยว่า บ.ก. ของนักเขียนตักยुकคนหนึ่งพูดกับนักเขียนด้วยตัวเองว่าเนื้อเรื่องเล่มนี้ขายยาก คุณอย่าเขียนเรื่องนี้เลย ที่นิยม

ตอนนี้คือกลางๆ คุณเขียนเรื่องนั้นสิ..." โจ้วชวนมองเจียงอวี๋เฉิงเหมือนจะยิ้ม แต่ก็ไม่มียิ้ม "ในตอนนั้นนักเขียนตฤคนั้นโกรธแทบบ้า แถมยังพูดประโยคอันแสนคลาสสิกออกมาว่า..."

เจียงอวี๋เฉิงตอบกลับเรียบๆ "กล้าดียังไง"

"เกือบคิดว่าเจียงอวี๋เฉิงถูกวิญญูณณ์โจ้วชวนเข้าสิงซะแล้ว"

โจ้วชวนก้มหน้าหัวเราะแบบไร้เสียงพลาตงตบตักตัวเอง

แต่ชูหู้กลับหัวเราะไม่ออก...

เธอเห็นเจียงอวี๋เฉิงเงียบไป ขณะที่ใบหน้าของโจ้วชวนก็เต็มไปด้วยแววเยาะเย้ย หมิงสาวย้อนนึกถึงวันนั้น สภาพลั่วเหิงที่นั่งก้มหน้าร้องไห้ในกอง บ.ก. นิตยสารแสงแห่งจันทร์...ชูหู้ก็รู้สึกราวกับว่าหัวใจของเธอตกลงบนพื้นและเประอะเปื้อนไปด้วยฝุ่น

คงเป็นเพราะ บ.ก. ของนักเขียนสมัยนี้แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา และเปิดเผยที่สุด...

นักเขียนที่ไม่มีชื่อเสียงต้องพยายามประนีประนอม

นักเขียนที่ประสบปัญหาและกำลังเข้าสู่ช่วงตกต่ำของอาชีพต้องเผชิญหน้ากับความจริง

เมื่อนักเขียนชื่อดังกำลังเปรียบเทียบความไม่เป็นธรรมที่เคยประสบพบเจอมาก่อนกับการได้รับการปฏิบัติที่ดีเช่นในตอนนี ในใจก็เต็มไปด้วยความรู้สึกเย้ยหยันอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้...

ไม่มีนักเขียนคนไหนยอมเป็นเพื่อนที่จริงใจกับ บ.ก. อย่างง่ายตายอีกแล้ว

และผลงานก็ไม่ใช่สะพานที่เชื่อมระหว่างนักเขียนกับ บ.ก. อีกต่อไปแล้ว สิ่งที่เข้ามาแทนที่คือยอดชาย คำลิสสิทธิ ความนิยม และการต่อรองราคาที่ไม่มีความสิ้นสุด

เหมือนหนึ่งที่กำลังฉายอยู่ตอนนี้ ทุกวันนี้สภาพแวดล้อมซึ่งเต็มไปด้วยความเร่งรีบเป็นเรื่องยากที่จะมี บ.ก. ที่คอยใช้ฐานะ 'บ.ก.' เป็น 'มือจับอัศจรรย์' ในการค้นหาเพชรในตมมาเซอร์ไพรส์คนทั้งโลกอย่างเพอร์กินส์ปรากฏขึ้น

ตอนนี้ในจอหนังเป็นฉากที่โทมัสอยู่ในช่วงป่วยหนักก่อนสิ้นใจ เขาเขียนจดหมายสั่งเสียฉบับหนึ่งทิ้งไว้ให้เพอร์กินส์ มีทั้งความซาบซึ้ง ทอดถนองใจ และเสียสละที่ต้องห่างจากเพื่อนที่จริงใจต่อเขา เพอร์กินส์อ่านจบก็เงิบไปและเก็บจดหมายฉบับนั้นไว้ ในที่สุดหนังก็จบลงด้วยความเงิบเหงาที่แสนจะอึมครึม พอหนังจบ ไฟในโรงหนังก็สว่างขึ้น

"คุณก็เลยคิดว่าตัวเองไม่ต้องการ บ.ก. แล้ว" ซูหลีมองโจ้วชวน "ฉันเข้าใจคุณแล้วละค่ะ"

โจ้วชวนหัวเราะหยัน คิ้วบีบคอรันขึ้นมาท่าหนึ่ง ท่าทางดูขี้เกียจหน่อยๆ "ไม่คิดเลยว่าพอดูหนังแล้ว คนที่คิดได้จะเป็นคุณ"

พูดแล้วยกมือขึ้นตบศีรษะเธอเบาๆ "เอาเถอะ พิจารณาตัวเองให้ดี จากนั้นก็เผชิญหน้ากับความจริง ต่อไปก็เอาลูกไม้แบบเด็กสาวในละคร สร้างแรงบันดาลใจมารบกวนผมให้น้อยๆ ลงหน่อย..."

"แต่หนังเรื่องนี้อ่านอย่างบอกอะไรบางอย่าง ยืนยันความจริงบางอย่าง" ซูหลีจับมือใหญ่คู่หนึ่งที่ยังวางไว้บนศีรษะของเธอไม่ปล่อย "ถ้าก่อนหน้านั้นมีคนทำได้ งั้นตอนนี้ฉันก็ทำได้"

โจ้วชวนอึ้ง

ซูหลียืนขึ้น "ถ้าต้องมีใครสักคนคอยรับฟังความผิดหวังของพวกนักเขียน ที่มีต่อ บ.ก. งั้นก็ให้ฉันทำเถอะค่ะ...อาจจะฟังดูอวดดีไปหน่อย แม้ว่าฉันเพิ่งเข้าวงการมาได้ไม่นาน แต่ก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะทำได้ อาจารย์คะ พวกคุณให้โอกาสฉันสักครั้ง ฉันจะเอาความตั้งใจนี้สลักไว้ตรงหน้าผาก จำไว้ให้ขึ้นใจ และจะพาหนังสือของพวกคุณส่งไปถึงมือนักอ่านให้ได้..." เธอใช้มือทั้งสองคว้ามือของชายหนุ่ม บีบแรงขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับให้คำมั่นสัญญาอันยิ่งใหญ่ "ให้โอกาสฉันสักครั้งนะคะ"

โจ้วชวนไม่ได้หัวเราะเยาะและไม่ได้ตอบรับในทันที เขาเพียงแค่มองสองมือของหญิงสาวที่จับมือเขาเสียบๆ ด้วยสายตาเป็นประกายก่อนจะขมวดคิ้วเล็กน้อย จนกระทั่งมีน้ำเสียงหยอกล้อดังขึ้นมาจากทางด้านหลังของพวกเขา...

"ถ้าคุณไม่บังคับให้ผมเขียนเรื่องอะไรมากมายที่ติดกันในตอนนี้" เจียงอวี๋เจิงพูด "ผมก็ยินดีที่จะร่วมงานกับคุณเป็นอย่างยิ่ง"

ซูหลี่อิ่งไปครู่หนึ่ง เธอปล่อยมือโจ้วชวนและหันกลับมา...ในตอนนี้ริมฝีปากของชายหนุ่มผู้อบอุ่นและสง่างามที่ยืนอยู่ด้านหลังพวกเขายังคงประดับรอยยิ้มน้อยๆ ไม่เปลี่ยน เขาสบตากับซูหลี่แล้วยกไหล่

"ยังไงก็คงไม่แย่ไปกว่านี้แล้วละ ลองดูก็ไม่เสียหายนี่นา"

คนในโรงหนังแยกย้ายกันไปบ้างแล้ว คุณบ้ำพินักงานทำความสะอาดถือไม้กวาดและถังขยะเดินเข้ามา

โจ้วชวนก้มหน้ามองมือตัวเองอย่างเจ็บเข็บและไม่แน่ใจ...ตอนที่เจียงอวี๋เจิงเลือกที่จะหยิบยื่นความเชื่อใจให้ซูหลี่ก่อน เขาฟังออกว่าในน้ำเสียงหยอกล้อของอีกฝ่ายนั้น แท้จริงแล้วเต็มไปด้วยความตั้งใจและความคาดหวัง...

แต่ชายหนุ่มเพียงแค่กลอกตาไปมา ยืนขึ้นหลังจากเจียบไปพักหนึ่ง และพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย "อย่าสัญญาเลย ดูที่การกระทำของคุณดีกว่า ผ่านไปหลายปีใครจะจำความตั้งใจแรกที่เคยพูดได้ อย่าว่าแต่คุณเลย ผมเองก็เกือบลืมไปแล้วว่าตัวเองในตอนนั้นจริงๆ แล้วเขียนนิยายเพราะอะไร"

ชายหนุ่มพูดพลางเอียงบิ้อปคอร์นที่เขากินเหลืออยู่ไม่เท่าไรในอ้อมแขน ยึดใส่มือซูหลี่ ขำอันเรียวยาวเดินผ่านหญิงสาวกับเจียงอวี๋เจิงไปโดยไม่หันกลับมา

เจียงอวี๋เจิงตบไหล่ บ.ก. ตัวน้อยที่มองตามแผ่นหลังของชายหนุ่มไปด้วยความตกตะลึงระคนใจเสียเล็กน้อย

"ขอแปลหน่อยนะ พี่ใหญ่โจ้วชวนบอกว่าเขาจะให้โอกาสคุณ"

ซูหลี่หันกลับมามองเจียงอวี๋เจิงเหมือนหมาน้อยที่น่าสงสาร

รอยยิ้มของเขาชัดเจนยิ่งขึ้น "คุณต้องสู้ๆ นะ"

บทที่ 59

ตอนที่พวกเขาออกมาจากโรงหนังก็เป็นเวลาบ่ายสามโมงกว่าแล้ว เมื่อเดินเตร็ดเตร่สักพักหนึ่งก็ถึงเวลามื้อค่ำ แต่ขณะที่ซุหลี่กับเจียงอวี๋เฉิงกำลังปรึกษากันว่าเย็นนี้จะกินบั้งย่างหรืออาหารญี่ปุ่นอยู่นั้น โจ้วชว่นกลับบงแวงจะกลับบ้าน

"ใต้เตียงบ้านนายมีทองคำแท่งเหรอ ถึงต้องกลับไปเฝ้าทุกวัน" เจียงอวี๋เฉิงมองโจ้วชว่นอย่างรังเกียจ "นายมีดีกว่าผู้ชายที่หมกตัวอยู่ในบ้านทั้งวันแค่เรื่องทักชะในการเขียนเท่านั้นแหละ"

"ไม่จริงหรอกค่ะ ผู้ชายที่หมกตัวอยู่ในบ้านทั้งวันสมัยนี้อ่านอย่างน้อยก็ใช้กล้องดิจิตอล แต่งรูป ตัดต่อวิดีโอ ทำป้ายไฟเป็น ถ้าเสียงเพราะยังร้องเพลงได้อีกด้วย" ซุหลี่นับนิ้ว "แล้วถ้าไปถ่ายรูปสวยๆ ให้บรรดาหญิงสาวที่งานคอสมเพลย์ก็ต้องคอยแบกอุปกรณ์ตากลมตากฝน เพราะฉะนั้นก็ต้องมีแรงเยอะด้วย..."

ซุหลี่ลื้มมือลงและมองไปทางโจ้วชว่นเงิบๆ

โจ้วชว่นมองเธอ ก่อนจะพูดอย่างมั่นใจ "ผมสามารถใช้มือเดียวแบกกล้องดิจิตอลได้ รวมทั้งขาตั้งด้วย"

ซุหลี่ "..."

แต่ไม่ได้หมายความว่าผมจะอุ้มคุณไหวหรอกนะ ยายตัวกลม แถม

เมื่อก็ยังคงล่ากินช็อกโกแลตชิ้นใหญ่อีก

ในขณะที่ซูหลี่และโจ้วชว่นกำลังจ้องกันอย่างเงิบเงิบ เจียงอวี๋เจิงก็ตั้งเรื่องที่กำลังจะออกทะเลไปไกลกลับมาทันที เขายื่นมือมาสะกิดโจ้วชว่นเบาๆ

"จะรีบกลับบ้านทำไม วันนี้นอกจากฉันจะมาดูหนังกับเจ้าลิงน้อยแล้วยังต้องคุยเรื่องสัญญาตีพิมพ์ 'สวนสนุกที่หายไป' อีก... เรื่องที่เจ้าลิงน้อยสัญญาในโรงหนังเป็นเรื่องที่ฉันหวังมานานแล้ว นายอย่ายุ่งไม่เข้าเรื่องสิ"

โจ้วชว่นมองหญิงสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างเขาคูหนึ่ง "ฉันอยากกลับบ้านเพราะที่บ้านมีคนทำอาหารให้กิน"

"..."

เมื่อซูหลี่ที่จับกระเป๋าริมเกร็ง รุ่มาหน้าต่างเล็กลง ขณะที่หญิงสาวจ้องตาโจ้วชว่นก็ได้ยื่นเจียงอวี๋เจิงพูดด้วยน้ำเสียงแปลกใจตั้งมาจากด้านหลัง

"นายจ้างแม่บ้านทำอาหารเหรอ ไม่สั่งกินแล้วเหรอ ดีแล้วละ บอกนายตั้งนานแล้วว่าสั่งกินประจำมันไม่ดีนะ รสก็จัด ไชมันก็เยอะ ไม่ดีต่อสุขภาพ..."

"บล่าๆ" โจ้วชว่นพูดอย่างไร้อารมณ์ "อย่ามาทำเหมือนเป็นผู้ปกครองฉันได้ไหม ฉันกับนายนะรุ่นราวคราวเดียวกันนะ แล้วฉันก็ไม่ได้จ้างแม่บ้านด้วยแค่มีคนมาทำอาหารให้กิน แถมยังช่วยดูต้นฉบับ พาหมาไปเดินเล่น และดูโทรทัศน์เป็นเพื่อน..."

"ช่วยดูต้นฉบับ พาหมาไปเดินเล่น และดูโทรทัศน์เป็นเพื่อนเหรอ" เจียงอวี๋เจิงอึ้ง มองโจ้วชว่นราวกับเขาเป็นมนุษย์ต่างดาว "นายมีแฟนแล้วจริงเหรอ"

ซูหลี่ค่อยๆ ถอยไปอยู่ด้านหลังเจียงอวี๋เจิง จากนั้นก็เริ่มทำไม้ทำมือ บอกให้โจ้วชว่นหยุดพูด อย่าเอาแต่พูดจาเรื่อยเปื่อยไร้สาระ แต่ชายหนุ่มกลับมองเธอเป็นอากาศ เบือนหน้าหนีอย่างหน้าตาเฉย...

ซูหลี่โมโหจนกระตืบเท้า!

ในตอนนี้องเจียงอวี๋เจิงที่ไม่รู้เลยว่าด้านหลังกำลังเกิดอะไรขึ้น แถมยังช็อกอยู่ก็เอ่ยปาก "ถึงว่า...เมื่อวานตอนอยู่บ้านแต่งตัวชะเวอร์เซียว ที่แท้

มีความรักแล้วสิท่า"

โจ้วชวนชะงักไป "ฉันแต่งตัวแบบนี้เพราะอยากแต่ง อยู่บ้านจะแต่งตัวดีหน่อยไม่ได้เหรอ ใครตั้งกฎกัน ดูแลตัวเองทุกวินาทีมันคิดด้วยหรือไง"

เจียงอวี่เฉิงไม่ได้ฟังคำแก้ตัวข้างๆ คูๆ ของเขา "อย่างน้อยสี่สิบแปดชั่วโมงก่อนหน้านี้ ฉันคิดว่านายไม่ชอบมนุษย์เสียอีก..."

"ถ้ามนุษย์น่ารำคาญแบบนายทุกคนก็เป็นเรื่องปกติมากไม่ใช่เหรอที่ฉันจะสะอิดสะเอียนมนุษย์"

เจียงอวี่เฉิงไม่สนใจกับท่าที่เหยียดหยันของเขา "แล้วแฟนนายเป็นใคร ฉันรู้จักไหม นักเขียนหรือว่านักวาด บนเว่ยป้อเขาพูดกันว่านักวาดหน้าปก 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' คอยเปี่ยนยอยอยู่ ตอนแรกฉันยังไม่เชื่อ แต่พอลองคิดดูก็คงเพ็งเป็นแฟนกันได้ไม่นาน...นี่ แม่นางเจียนหรือ"

โจ้วชวนยิ้มอย่างดูถูก "แม่นางเจียนหรือ คนพรรค์นั้นเรียกว่ามนุษย์ได้ด้วยหรือไง"

"งั้นนายบอกมาสิว่าเป็นใคร"

โจ้วชวนขยับปากกราวกับไม่ได้รู้ตัวเลยว่ากำลังถูกเจียงอวี่เฉิงพาออกนอกเรื่องแล้ว อันที่จริงเขาไม่ควรยอมรับเรื่อง 'การมีอยู่ของแฟนสาว' มากกว่า 'แฟนสาวเป็นมนุษย์ใหม่ ไซ้แม่นางเจียนหรือไม่'...เมื่อเห็นโจ้วชวนทำท่าจริงจังเหมือนจะตอบ ชูหูลี่ก็เริ่มหน้าแดง รีบหยิบมือถือขึ้นมาพิมพ์ข้อความ...

หลังจากนั้นหนึ่งวินาทีก็เงยหน้าขึ้นมาด้วยท่าที่ตุตัน โทรศัพท์มือถือถือในมือของโจ้วชวนมีเสียงแจ้งเตือนข้อความดังขึ้น ชายหนุ่มจึงหยิบขึ้นมาดู ครู่หนึ่งก็เห็นนายมนุษย์ก๊วยส่งข้อความถึงเขา

'อย่าพาล่ามไปเรื่อย!!! ระวังคำพูดด้วยค่ะ!! เดี่ยวจะทำลายความบริสุทธิ์ของคนอื่น!!!!'

โจ้วชวน "..."

...พูดอะไร แถมยังพิมพ์เครื่องหมายตกใจมาเยอะแยะขนาดนั้น ชูใครกัน
โจ้วชวนหยิบมือถือขึ้นมา รักษาสีหน้าให้หนึ่งไว้ พิมพ์ตอบกลับโดยใช้
ความเร็วแบบคนที่ทำงานเขียนหนังสือ

'ทำไม ก่อนหน้านี้ยังจับมือผมไม่ยอมปล่อยอยู่เลย น้ำตาแทบจะอาบ
สองแก้มเพื่อให้ผมเชื่อคุณ ทำเป็นสาบานต่อสวรรค์ว่าจะทำผลงานออกมาให้ดี
จนฟ้าดินสะเทือน ที่แท้แค่รู้สึกท้อตอนใจหลังจากดูหนังจบ พอเดินออกมา
จากโรงหนังได้แป๊บเดียว ความฮึกเหิมก็หายวับไปเลย แม้แต่เมื่อเย็นก็จะ
ไม่ทำให้กินแล้ว แถมยังไม่พาหมาไปเดินเล่นอีก ดีที่ผมไม่รับปากคุณทันที
ไม่งั้นตอนนั้นหัวใจคงแตกสลายไปแล้ว'

ชูหลี "..."

หัวใจคุณจะแตกสลาย!!!!

คุณมีหัวใจด้วยหรือ

"คุยกันอยู่ดีๆ ทำไมถึงพิมพ์ข้อความละ แพนนายหักมาหรือ"

โจ้วชวนตอบอย่างไม่ลังเล "คนทรยศนะ"

ชูหลี "..."

เสียงอวีเจิง "?"

โจ้วชวนมองไปยังชูหลี หลังจากนั้นก็ดูเหม่อลอย ใบหน้าเต็มไปด้วย
ความสิ้นหวัง...เขาเฝ้าปากไม่พูดไม่จา ชายหนุ่มพิมพ์สี่คำสุดท้ายบนมือถือ
ก่อนจะยัดมันลงในกระเป๋าเสื้อแล้วจึงพูดด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างเย็นชา

"ที่ออกจากบ้านเพราะจะมาดูหนัง ตอนนี้อยู่หนังเสร็จแล้ว ฉันกลับบ้านละ"

ชูหลีก็มลงมองคู่มือถือ หน้าจอลังเตียนข้อความใหม่ซึ่งมีเพียงสี่พยางค์
'กลับบ้านกับผม'

เป็นประโยคคำสั่งและไม่ยอมผ่อนปรนใดๆ ทั้งสิ้น

ชูหลีมองมือถือพลางคิดแล้วคิดอีก งั้นตอนเย็นจะทำอะไรกินละ

ไม่บอกก่อนนี่หนาวจะกินที่บ้าน ยังไม่ได้ซื้อของเลย ในตู้เย็นยังมีอะไรเหลือบ้างนะ ขณะที่กำลังนึกอยู่ว่าเหลือมันฝรั่งก็ลูก อยู่ๆ ก็คิดขึ้นได้ว่าในถุงผ้าที่เธอถอดไว้แน่นมีสัญญาตีพิมพ์ 'สวนสนุกที่หายไป' ของเจียงอวี๋เฉิงกำลังรอเซ็นชื่อหนึ่งไปแล้วจึงเงยหน้าขึ้น เธอโบกมือให้โจ้วชว่นและพูดประโยคหนึ่งที่น่าคิดว่ากล้าหาญมากที่สุดตั้งแต่เริ่มทำงานมา

"แล้วพบกันค่ะอาจารย์ เดี๋ยวจะวิ่งด้วยนะคะ"

โจ้วชว่นพยายามหยิบกัญญาแลออกมา เขาเงยหน้าขึ้นมองซูหลี่...

ราวกับหัวใจเขาแตกสลายไปแล้วจริงๆ

...แต่ก็ไม่ เพราะหลังจากนั้นสามนาที่ซูหลี่ก็ได้รับข้อความใหม่สองข้อความ...

'ถอดสัญญาเนาๆ ของคุณไว้ แล้วคืนนี้ก็หาที่นอนได้สะพานลอยกับแก๊งพี่น้องขอทานเสีย เพราะผมจะไม่มีวันเปิดประตูให้คุณ'

'อย่าคิดแอบปีนเข้ามา ช่างในหมาดๆ ไม่งั้นผมจะแจ้งตำรวจ'

เมื่อส่งเด็กนักเรียนที่อแงจะกลับบ้านไปเฝ้าทองคำแท่งแล้ว ซูหลี่กับเจียงอวี๋เฉิงก็หาร้านอาหารนั่งคุยกัน

เจียงอวี๋เฉิงสั่งกาแฟหนึ่งแก้ว ส่วนซูหลี่หยิบสัญญาตีพิมพ์ 'สวนสนุกที่หายไป' ส่งให้เขา หลังจากที่ชายหนุ่มหยิบมาเปิดอ่านดู เธอก็รู้สึกหัวใจไม่ใช่น้อย เพราะจำนวนตีพิมพ์ครั้งแรกเท่ากับ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ของโจ้วชว่น แต่วันนั้น Mr. L ผลอพูดว่าสำนักพิมพ์ซินตันเคยเสนอจำนวนตีพิมพ์ครั้งแรกให้เจียงอวี๋เฉิงถึงแสนกว่าเล่ม

เป็นไปตามที่คาดไว้ หลังจากที่อ่านเนื้อหาสำคัญในสัญญาจบลงอย่างรวดเร็ว เจียงอวี๋เฉิงก็ปิดสัญญา ยกกาแฟตรงหน้าขึ้นดื่ม ริมฝีปากยกยิ้มบางพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"ผมคิดว่าคุณน่าจะเดาได้ว่าผมอยากจะพูดอะไร" ซูหลี่ขยับปาก แต่

เจียงอวี๋ฉิ่งกลับพูดชัดขึ้นมา "และผมก็ได้เหมือนกันว่าคุณอยากพูดอะไร... สำนักพิมพ์หยวนเว่ยมีกิจการยิ่งใหญ่ จำนวนตีพิมพ์ครั้งแรกไม่มากไม่เป็นไร ที่สำคัญคือพวกคุณขายได้ ขอแค่ขายได้ก็พิมพ์ต่อไปได้ แล้วก็ให้ค่าลิขสิทธิ์ที่คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของรายได้จากการพิมพ์จำหน่ายกับผม โจ้วชวนเองก็ถูกเกลี้ยกล่อมแบบนี้ซะใหม่"

ซูหลี่ "..."

ดูท่าเพื่อนักแสดงก็คงไปปรับทุกข์กับคนอื่นอยู่เหมือนกัน เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เต็มใจเซ็นสัญญาตีพิมพ์ฉบับนี้มากแค่ไหน

"พูดแบบนี้กับคนอย่างโจ้วชวนเหมาะสมที่สุดแล้ว เขาอะนะ คักดีศรีคำคอ ทั้งยังอวดดีคิดว่าคนอื่นไม่เข้าใจ มันใจในตัวเองซะเกินเบอร์" เจียงอวี๋ฉิ่งยิ้มเยาะ "ถ้าคุณถามเขาว่าสามารถขายได้มากเท่าไร เขาอาจจะบอกคุณว่าถึงคุณพิมพ์ครั้งแรกสามแสนเล่ม เขาก็ขายหมดได้ ที่ยอมเซ็นสัญญาตีพิมพ์ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ให้คุณ ถ้าบอกว่าเขามั่นใจใน บ.ก. คนใหม่อย่างคุณ ควรบอกว่าเขามั่นใจในตัวเองจะดีกว่า" เขาพูดต่อไป "แต่ผมไม่เหมือนกัน นับตั้งแต่ 'สวนสัตว์ที่หายไป' เล่มแรกสร้างยอดขายเป็นประวัติการณ์ให้กับนักเขียนมือใหม่อย่างผม เล่มที่สอง เล่มที่สาม และทุกเล่มล้วนเป็นผลงานชิ้นโบแดงในสายตาทุกคน หนังสือถูกวางไว้บนตำแหน่งหนังสือขายดีในร้าน แต่ความจริงแล้วทุกเล่มกำลังดิ่งลงเหว" เจียงอวี๋ฉิ่งมองตาซูหลี่ "จนกระทั่งตีพิมพ์นิยายครั้งที่แล้วก็ผ่านมาสองปี ยอดตีพิมพ์ครั้งแรกสองแสนเล่ม ตอนนั้นดูเหมือนว่ายังขายไม่หมด ยิ่งค้างสต็อกอยู่เลย มหกรรมลดราคาวันคนโสด* มาถึงที่ไร สำนักพิมพ์ก็ขายลดกระหน่ำราวกับระเบิดตึกทุกที เห็นแล้วผมปวดใจ..."

พอคิดว่าทุกปีเจียงอวี๋ฉิ่งจะช่วยโพสต์โฆษณาขายหนังสือในมหกรรมลดราคาวันคนโสด ซูหลี่ก็พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

* มหกรรมลดราคาวันคนโสด (Double 11 Shopping Festival) จัดขึ้นในวันที่ 11 พฤศจิกายนซึ่งเป็นวันคนโสดของทุกปี มีต้นกำเนิดจากแพลตฟอร์ม Tmall เมื่อปี พ.ศ. 2552 และกลายเป็นมหกรรมลดราคาสินค้าที่แพร่หลายไปทั่วโลกในเวลาต่อมา

"ทุกครั้งที่พวกเขาขอให้ช่วยโพสต์โฆษณาเพื่อล้างสต็อกหนังสือในโรงพิมพ์ ผมก็ยิ้มและตอบตกลง มันเหมือนกับ...มีคนจะตบหน้าคุณ คุณไม่เต็มใจ แต่กลับต้องยื่นหน้าออกไปยังไฉ่ยั้งนั้น ช่วยไม่ได้ ใจอ่อนเองนี่นา ตีพิมพ์นียาย ก็แค่ใช้เงิน จะสูงส่งไปกว่าคนงานแบกอิฐสักเท่าไรกันเชียว"

เสียงของเจียงอวี๋เฉิงราบเรียบ มุมปากยิ้มอยู่ตลอดเวลา แต่ตอนที่เขาพูดว่า 'มหกรรมลดราคาวันคนโสดมาถึงที่ไร สำนักพิมพ์ก็ขายลดกระหน่ำราวกับกระโดดตึกทุกที' ก็ถึงกับยิ้มเยาะออกมาพลงยกมือข้างหนึ่งลูบหน้า...

ลึกลงไปแล้วรอยยิ้มนั้นเป็นรอยยิ้มแห่งความเศร้า

การแสดงออกทางสีหน้าราวกับที่กระโดดตึกนั้นเป็นตัวเขาเอง ไม่ใช่หนังสือของเขา

...ราวกับว่าหลายปีมานี้ที่เขาแบกชื่อเสียง 'นักเขียนนียายชายดี' วัั้นนั้นเขาต้องผ่าน พบเจอ หรือรับมือกับอะไรมามาก คงมีแค่ตัวเขาเท่านั้นที่รู้

"แต่ที่ผมเคยบอกแล้วว่าจะให้ออกาสคุณนะซูหลี่" ชายหนุ่มผู้อบอุ่นและสง่าวางมือลง เขามองหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงข้าม "สิ่งมีชีวิตที่อยู่ในหมุมมืด มักจะถูกสิ่งมีชีวิตที่เติบโตภายใต้แสงสว่างดึงดูด โจ้วชวอนเป็นอย่างนั้น ผมก็เหมือนกัน..." เขาโน้มตัวลงเล็กน้อยพร้อมกับส่งสัญญาตรงหน้าคืนให้กับซูหลี่ "ดังนั้นผมจะยังไม่เซ็นสัญญาฉบับนี้กับคุณ แต่ผมยินดีจะให้โอกาสคุณครั้งหนึ่ง สิบห้าวันจากนี้หลัง 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ของโจ้วชวอนวางจำหน่าย จงใช้ตัวเลขที่นำพोजมาโน้มน้าวให้ผมเซ็นสัญญา"

ซูหลี่ก็มมมองสัญญาที่ถูกเลื่อนมาไว้ตรงหน้า...เห็นรอยจางๆ ของข้อต่อนี้ว่ามีที่ติดอยู่บนสัญญา เห็นได้ชัดว่านิ้วมือของเขาเรียวยาว

"ก่อนหน้าที่คุณสัญญาไว้ว่าจะไม่ให้นักเขียนตกเป็นเครื่องสังเวยให้กับความมีชื่อเสียงอีกต่อไปแล้ว..." เจียงอวี๋เฉิงพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย "ถ้าอย่างนั้นทำให้ผมเห็นจิตวิญญาณในการเป็น บ.ก. ของคุณ ถ้าแม้แต่นักเขียนผู้โด่งดังอย่างโจ้วชวอนคุณยังจัดการไม่ได้ ก็คงช่วยผมที่ใกล้เฝ้าอยู่ในโลงออกมาไม่ได้เหมือนกัน"

บทที่ 60

เสียงอวี๋เจิงพิสุจน์สองประเด็นด้วยการลงมือปฏิบัติจริง

ประเด็นแรก ชีวิตไม่ใช่แค่การสัญญาหรือกล่าวคำพูดที่สวยงามเท่านั้น แต่ต้องมีหลักฐานที่มาจากพิสุจน์และยืนยันว่าสามารถทำได้จริง

ประเด็นที่สอง คนแรกที่ยืนขึ้นและประกาศว่าพวกเขาเชื่อใจคุณ อาจไม่ได้ชื่นชมในความสามารถของคุณจริงๆ ก็ได้ เขาเพียงแค่ต้องการความช่วยเหลือเท่านั้น หรือพูดอย่างตรงไปตรงมาก็คือ 'ป่วยเข้าขั้นวิกฤตก็เลยไปหาหมอฆ่า'!

โจ้วชว่นคือคนประเภทที่ยืนอยู่ที่ด้านล่างของพีระมิด เขาเงยหน้าขึ้นด้วยจิตใจที่ฮึกเหิมและกำลังจะบุกไปพิชิตปลายยอดของพีระมิด ส่วนเจียงอวี๋เจิงเป็นคนที่ยืนอยู่บนป่าของโจ้วชว่น อาจดูเหมือนสูงกว่า แต่แท้จริงแล้วอันตรายอย่างยิ่ง เพราะต้องแบกรับความหวาดกลัวจากการถูกมองข้ามและการถูกหัวเราะเยาะอยู่เสมอ... เหมือนกับมนุษย์ล่องหนอยู่บ้าง ด้วยจำนวนตีพิมพ์ครั้งแรกสี่พันห้าพันเล่ม ทั้งยังต้องมานั่งเครียดว่าฝักต้องในมือต่อไปยังที่ไหน จะคุ้มกว่ากัน แถมถูกสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งจับจ้องแล้วพูดว่า 'นี่ ดูท่านเทพคนนี้นั้นสิ ตีพิมพ์นิยายแค่สองแสนเล่ม แต่ขายมาสองปีแล้วยังขายไม่หมด ตอนนี่เกลื่อนถนนเลย จู๋จู่!'

สิ่งมีชีวิตชนิดนี้เชื่อว่าชูลี้จะไม่เคยเห็น...

ตอนที่ Mr. L เขียนบทความลงกระดานข่าว บางครั้งมีการตอบกลับ การเขียนบทความน้อยกว่าหนึ่งร้อยครั้ง และมักจะมีปัญหาขึ้นিরนามออกมาโพสต์ว่า 'ลอกเลียนแบบจนหาตัวเองไม่เจอ' ทำที่สุด Mr. L จึงต้องเผชิญกับความสิ้นหวัง และหมดหนทาง

สำหรับสิ่งมีชีวิตชนิดนี้ ชูหลี่เข้าใจการมีอยู่ของพวกเขาและรู้ด้วยว่า คนพวกนี้จะสร้างแรงกดดันที่มองไม่เห็นให้ท่านเทพผู้ยิ่งใหญ่ของเธอ แต่เธอก็อยากจะทำอะไรบางอย่าง... โธเอ๊ย พวกนี้มันไม่ใช่เรื่องของคุณ!

อาจเป็นเพราะตอนนี้หญิงสาวถูกปฏิบัติอย่างไร้ความปราณี จึงส่งผลกระทบต่อคนข้างรุนแรง ความคิดของเธอก็เริ่มเลือนลหายไปไกลแล้ว ดังนั้นหลังจากเจียงอวี่เจิงส่งสัญญาคืนมา เธอก็เลยยังไม่ทันได้โต้กลับ

เจียงอวี่เจิงมองชูหลี่รับสัญญาคืนด้วยท่าทางราวกับเครื่องจักร แล้วจึงพูดด้วยรอยยิ้ม "มันน่าอายที่ต้องพูดเรื่องแบบนี้ออกมาจากปากต่อหน้าแฟนคลับ เหมือนฝันสลายไปเลยใช่ไหมล่ะ"

ชูหลี่รู้สึกประหม่าแล้วเงยหน้าขึ้นมองอย่างงุนงง "หือ?"

...ที่บอกว่าฝันสลายนะ อันที่จริงเธอก็ไม่ได้ฝันอะไรมากนักหรอก เพราะสุดท้ายแม่แต่นักเรียนประหม่าก็รู้ดีว่าหากผลการเรียนแย่งลง ก่อนสอบพวกเขาต้องอ่านหนังสือกันอย่างจริงจัง แต่หลังจากเรียนจบแล้ว ชีวิตจะสอนเราเองว่า ถ้าหาเงินไม่ได้ ท้องเราก็จะหิว เมื่อมีวิธีแก้ปัญหาก็ทำได้ง่าย ๆ อย่างการอ่านหนังสือ แล้วจะรออะไรอยู่ละ ยังไม่รีบทำอีก

"ฉันไม่ได้ฝันสลายสักหน่อยนะคะ"

"ผมกับโจ้วชวนไม่เหมือนกัน"

ชูหลี่พยักหน้า "ไม่เหมือนกันจริงๆ"

เมื่อได้ยินแบบนี้แล้วรอยยิ้มของเจียงอวี่เจิงก็จางลงเล็กน้อย แต่คราวนี้ดูเหมือนชูหลี่จะไม่ทันสังเกตเห็น เธอก็มหันหลังพร้อมกับจิบน้ำเย็นและพูดโดยไม่สนใจใคร

"แต่คนเราก็แตกต่างกันไป ไม่เห็นจะแปลกตรงไหนเลยคะ อาจารย์โจ้วชวน

เขียนหนังสือเพราะความอัดอั้นตันใจ เขาเพียงแค่ว่าจะเอาชนะพ่อของตัวเองด้วยการทำตัวให้เหนือกว่า ส่วนคุณเมื่อเริ่มเขียนนิยายก็เดินตามทิศทางการตลาด แต่มันยังเป็นนักเขียนที่น่าภูมิใจ เป็นลูกรักของพระเจ้าและมียอดชายสูงสุด แต่สุดท้ายแล้วทุกคนต่างก็มีชื่อเสียงกันหมด แล้วเราจะเปรียบเทียบกันไปทำไม มีอะไรไม่ดีหรือคะ"

เจียงอวี่เฉิงตกตะลึง

ซูหลี่วางแก้วน้ำลงแล้วมองชายหนุ่มด้วยความรู้สึกยากจะอธิบาย "ถ้างานขายได้ก็แปลว่าเขียนดี ถ้าขายไม่ได้ แค่ปรับปรุงให้ดีขึ้นก็โอเคแล้ว... นักเขียนที่เขียนงานเอาใจตลาดไม่ได้แยขนาดนั้น ถ้าใจไม่อยากเขียนงานเลยอดทนเขียนยังงี้ก็ขายไม่ได้หรอกคะ"

เจียงอวี่เฉิง "..."

ซูหลี่โบกไม้โบกมือ พุดด้วยสีหน้าเหมือนคนที่อาบน้ำร้อนมาก่อน "คุณกำลังถูกอาจารย์ใจ๋ชวนหลอก คุณคิดว่าเขามีเกียรติมากกว่าคุณจริงๆ หรือจู้จู้ ชายคนนี้หลอกคนเก่งที่สุด คุณอย่าไปคุยกับเขาเรื่องชีวิตและอุดมคติ มันไม่มีประโยชน์สำหรับคุณเลยคะ"

เจียงอวี่เฉิงจ้องหญิงสาวอยู่ไม่กี่วินาที ครู่หนึ่งรู้สึกเหมือนกำลังมองสิ่งมีชีวิตที่มีมนตร์สะกดอยู่ เมื่อเวลาผ่านไปนาน ดวงตาอันแสนลึกลับที่มองไม่เห็นกันบึ้งคู้นั้นก็เป็นประกาย หางตาของเขาคลายลงและหัวเราะเสียงดังลั่น

เขาแทบอดรันทนไม่ไหวอยากบ่นทีก็เสียดายและสั่งให้ใจ๋ชวนฟัง

หลังจากหัวเราะจนพอใจแล้ว เจียงอวี่เฉิงก็หยิบเมนูมาขยำใส่มือซูหลี่และบอกให้เธอสั่งอาหาร เขาจะเลี้ยงเอง หญิงสาวไม่เกรงใจรีบคว้าเมนูสั่งเนื้อจานโต อย่างไรก็ตามเสียดายที่พริกต้องเดินด้วยท้อ สิบกว่าวันข้างหน้า 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' จะเริ่มโปรโมตและเปิดพรีออเดอร์กับตัวแทนจัดจำหน่ายรายใหญ่ นี่เป็นการต่อสู้อันแสนยากลำบากที่จะพ่ายแพ้ไม่ได้ เต็มพลังไว้ตั้งแต่ตอนนี้ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร

ยามคำคืน เวลาหนึ่งทุ่ม

เมื่อซูหลี่ทานอาหารเสร็จแล้ว หญิงสาวหยิบสมุดบันทึกเล่มเล็กๆ ออกมาพร้อมถามเจียงอวี่เฉิงอย่างจริงจังเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขาตอนที่ขายและโปรโมตหนังสือ เพื่อเตรียมตัวให้ไว้ฉวนจวนมูและให้ความร่วมมือกับเธอเมื่อถึงเวลา...

ในเขตพื้นที่หุบเขาใจกลางเมือง G ชายคนหนึ่งกำลังนั่งยองๆ ข้างชามอาหารสุนัข เขาถือกระป๋องอาหารสุนัขที่เจาะรูเปิดฝาไว้ ดูเจ้าสุนัขตัวใหญ่กินอาหารสุนัขผสมที่เหลือจากเมื่อคืน

อาจเป็นเพราะดวงตาของชายหนุ่มจ้องมองอย่างดุเดือดมากเกินไป เจ้าสุนัขจึงเงยหน้าขึ้นมองเขาหลังจากกินเข้าไปได้ครึ่งหนึ่ง ดวงตาที่เหมือนอัลมอนต์คู่ นั้นมองปริบๆ จากนั้นอึ้งเท่าขนาดใหญ่ออร์โกวักด์ินชามอาหารสุนัขเข้าไปในมือของเขา

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปขีดเศษอาหารออกจากจุกของมัน "ฉันหิวก็จริงแต่ไม่ถึงขั้นแย่งกินอาหารที่เหลือจากแกหรรอก" ขณะที่พูดเขาก็มองไปยังเนื้อชิ้นใหญ่ที่ผสมกับเศษอาหาร หนึ่งไปสักพัก "แต่จะพูดว่าอีกฉาแฉินดน้อยที่ยังมีอาหารกระป๋อง ในบ้านหลังนี้ขนาดบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสำหรับคนยังไม่" ก่อนหน้านี้นี้จะมี...

ทว่าตั้งแต่มีใครบางคนย้ายเข้ามา พวกเขาก็ต้องกินอาหารเป็นเวลา ไม่อยากกินก็ต้องกิน ดูเหมือนจะไม่ได้ซื้อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอีกเลย อี้ม... เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างไร้ตัว ช่วงน่ากลัวเสียจริงๆ

ในขณะที่ไว้ฉวนกำลังครุ่นคิด เขาก็หยิบโทรศัพท์ออกมา กดสั่งบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไปสามกล่องในถาดเป่า จากนั้นเขาก็เริ่มยกกล่องอาหารมากิน จึงเข้าไปที่แอปพลิเคชันสั่งอาหาร เลือกลูกค้าว่าจะกินอะไรดี ในที่สุดก็หยุดแล้วกดออก รู้สึกว่าถ้าเขาสั่งอาหาร เขาก็แพ้ะสิ

แต่สุดท้ายหยิบมือถือออกมาแล้ว คงต้องทำอะไรสักอย่าง จึงหาหมายเลขโทรศัพท์ของใครบางคนและส่งข้อความ

'ให้อาหารสุนัขเสร็จแล้ว มีหรือไม่มีคุณต่างกันตรงไหน'

หนึ่งทุ่มสิบนาทีก่อน

โจ้วชวนกลับไปเขียนนิยายต่อ พอเขียนไปได้สี่พันกว่าตัวอักษรก็โพสต์ลงบนเว็บบล็อก หลังจากอ่านคอมเมนต์จ๋าพวก 'คอมเมนต์แรก' 'ฉันต่างหากคอมเมนต์แรก' 'ฮ๊ะ! อัปเดตตอนใหม่แล้ว' 'ขอทิ้งคอมเมนต์ก่อนแล้วค่อยดูที่คุณอัปเดตนะ' จึงมองไปที่นาฬิกา ก็เห็นว่าเป็นเวลาสองทุ่มครึ่ง เขาเขียนนิยายมาเป็นชั่วโมงแล้ว

เจ้าเออร์โก้วคาบสายจูงและผลึกประตูเข้ามาหมอบอยู่ข้างๆ เขาอย่างกระตือรือร้น เหมือนกับจะบอกว่าได้เวลาออกไปเดินเล่นแล้ว

ชายหนุ่มถอนหายใจ รู้สึกว่าช่วงเวลาแสนสั้นที่เคยของ 'ชายโสดและสุนัข' ได้กลับคืนมาแล้ว เขายืนขึ้นและจูงเจ้าเออร์โก้วออกไปเดินเล่น... หนุ่มหล่อกับหมาตัวใหญ่มักเป็นจุดสนใจบนทางเดินเสมอ เพราะมักมีหญิงสาวที่เดินผ่านไปผ่านมาเอามือลูบหัวสุนัขแล้วถามว่าพันธุ์อะไร โจ้วชวนเดินอยู่บนสะพาน หยิบมือถือออกมาแล้วพิมพ์ว่า 'ผมพาสุนัขออกมาเดินเล่นแล้ว มีหรือไม่มีคุณต่างกันตรงไหน'

ยังคงไม่มีคำตอบ

โทรศัพท์แบตฯ หมดแล้วเหวอ

หรือโดนเจียงอวี๋ฉิงฆ่าตายไปแล้ว... ไซ้หัวแม่เท้าเดาก็รู้ว่าสัญญาที่มีจำนวนตีพิมพ์ครั้งแรกไม่เกินหนึ่งแสนเล่มซึ่งถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอาจขาดคอเธอตายได้

เป็นการพบกันระหว่างแฟนคลับและท่านเทพซึ่งเหมือนกับลมฤดูใบไม้ร่วงและน้ำค้างใสที่เวียนมาบรรจบกัน หรือเป็นการร่วมโต๊ะอาหารของคนโสดสองคนที่กำลังใช้สายตาถ่ายทอดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน...

โจ้วชวนขมวดคิ้ว วินาทีต่อมาก็หยิบโทรศัพท์มือถือที่ใส่กลับเข้าไปในกระเป๋าออกมาอีกครั้งอย่างไม่ลังเล เข้าไปในวีแชตและค้นหาเจ้าหนุ่มที่ชื่อว่า

เจียงอวี๋เงิ่งทันที...

โจ้วชวน : เสรีหรือยัง

โจ้วชวน : เซ็นสัญญาฉบับเดียวต้องใช้เวลานานขนาดนั้นเลยหรอ

โจ้วชวน : จะเสรีหรือยัง คนจะตายเพราะความหิวแล้ว ยังไม่ได้กินอะไรเลยหลังจากเขียนต้นฉบับเสรี!!! คินแม่ครัวมาให้ฉัน

โจ้วชวน : ...ไม่ถูกสิ คิน บ.ก. มาให้ฉัน!!!!!!

โจ้วชวน : ฉันกินอะไรไม่ลง ถ้ายังไม่ส่งต้นฉบับให้เธอ

โจ้วชวน : นายอยากจะให้ฉันอดอยากตายหรือไง

ข้อความทั้งหมดเหมือนเสียงคำรามที่สะท้อนให้เห็นสภาพจิตใจที่ว้าวุ่นของคนผู้วิโหยจนตาลาย

ชายหนุ่มเก็บมือถือ ในใจคิดว่าสังติลเวอริ่มากินยิ่งดีกว่ายอมอด บางครั้งแพ้เสียบ้างก็ยิ่งดีกว่าหิวจนตาย กินเสรีแล้วจะได้มีแรงโทรไปหาเธอ เพื่อขอให้เธอหาที่ซุดหลุมฝังตัวเขาเอง... ขณะที่กำลังคิดอยู่ก็ได้ยินเสียงที่คุ้นเคยเรียกขึ้นมาว่า "อาจารย์คะ" หลังจากนั้นก็มีเสียงเดินเตาะแตะราวกับเปิดน้อยกำลังเดินอยู่บนถนนที่ปูพื้นด้วยก้อนอิฐ

"..."

ชายหนุ่มกำลังจูงเจ้าเออร์โก้ว เขาหันหน้าไปทางแม่น้ำ ในใจสงบราบเรียบ ไม่แม้แต่จะหันหน้าไปมอง และคิดอย่างไรอารมณ์ว่าทั้งหมดนี้เป็นเพราะความหิวโหยจึงเกิดเป็นภาพหลอนไปเสียแล้ว

จนกระทั่งเจ้าเออร์โก้วที่แต่เดิมหมอบอยู่ตรงเท้าของเขาลุกขึ้นในทันใด มันกระดิกหางแล้วร้อง "หิงๆ" อยู่ข้างหลังเขา

"..."

ถ้าไม่เชื่อว่าหญิงสาวตัวเล็กๆ ที่อาศัยอยู่ในห้องใต้หลังคาบ้านเขามาจริงๆ ละก็ เขาคงต้องโดนผีหลอกแล้วแน่ๆ

ชายหนุ่มหันกลับมาด้วยสีหน้าที่ว่างเปล่า เขาเพียงชำเลืองมองหญิงสาวตัวเล็ก ๆ ที่ถือกระเป๋าผ้าอยู่ด้านหลังซึ่งกำลังโบกมือและวิ่งมาทางนี้ เธอวิ่งเหมือนเปิดจริง ๆ ภายใต้อาสงไฟบนทางเดิน เงาของเธอทอดยาวลงมา

หญิงสาวกระโดดโลดเต้นอย่างมีชีวิตชีวา

ต่อให้เป็นนักเรียน ม.ต้น ก็คงจะไม่กระโดดโลดเต้นบนถนนแบบนี้

ชายหนุ่มปล่อยสายจูงเจ้าสุนัขและมองดูเจ้าอลาสกันยักษ์ที่กำลังกระโดดกอดชูหูลี จากนั้นเขาก็ยกมูมปากขึ้น

ไว้ชวณยืนมองดูสาวน้อยที่เตี้ยกว่าเขาเกือบครึ่งศีรษะ แล้วจึงจูงเจ้าเออร์โกวให้เดินนำหน้า เมื่อทั้งสองเดินอยู่ใกล้กัน กลิ่นเหม็นจาง ๆ ละเอียดลึกลับกลิ่นโลชั่นอ่อน ๆ ลอยเข้ามาแตะจมูกของเขา ชายหนุ่มเหลือบมองเธอที่กำลังพูดหอบ ๆ อีกครั้ง

"ฉันกลัวว่าจะขึ้นรถไฟใต้ดินไม่ทัน เลยรีบกินข้าวให้เสร็จและถามอาจารย์เจียงอวีเจิงถึงประสบการณ์ในการโปรโมตหนังสือและการติดต่อกับตัวแทนจัดจำหน่าย แล้วก็บังเอิญกลับมาเจอคุณเดินเล่นที่นี่...อาจารย์กินข้าวหรือยังคะ อย่าบอกนะว่ายังไม่กิน เห็นคุณอ้วนเตี้ยเว่ยป้อ คงไม่ได้พิมพ์ตอนไหนใช่ไหม..."

คำพูดชุดใหญ่ลอยเข้าหูของชายหนุ่มพร้อมกับลมยามเย็น ทำให้รอยโค้งที่ริมฝีปากชัดเจนยิ่งขึ้น

เขาก็มึนงงอย่างเห็นได้ชัดว่าอารมณ์ดี แต่ก็ยังทำที่เมินเฉย "ผมกำลังจะสั่งอาหารดีลิเวอรี่ รอคุณจนจะหิวตายอยู่แล้ว...คุยกับท่านเทพที่ขึ้นขอบมานานอย่างมีความสุขขนาดนั้น ผมจะรู้ใหม่ว่าคุณจะกลับก็ไม่ง"

"ไม่กลับมาตอนนี้แล้วจะให้ฉันกลับก็ไม่งกันล่ะคะ ถ้าไม่นั่งรถไฟใต้ดินต้องจ่ายค่าแท็กซี่เท่าไรรู้ไหม!" ชูหูลีหยุดพูด เงยหน้าขึ้นและจ้องไปที่เขา "อาจารย์เจียงอวีเจิงไม่ยอมเซ็นสัญญา ฉันเลยต้องกินอาหารเย็นให้คุ้มแล้วค่อยกลับมา..."

ชูหูลีหยุดไปครู่หนึ่ง อยุ่ ๆ ก็นึกถึงประวัติศาสตร์อันมีตมของใครบางคน

ที่ทำไว้ในช่วงกลางวัน ใบหน้าของเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อย รีบคว้าแขนเสื้อของชายที่อยู่ข้างๆ ไว้

"คุณไม่ได้ส่งข้อความอะไรไปบอกอาจารย์เจียงอวี่เจิงใช่ไหมคะ"

"..."

จริงๆ บอกไปแล้วนิดหน่อย

เขาหันไปหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา เข้าวีแชตเพื่อจะกดยกเลิกข้อความที่เหมือนกับเสียงคำรามทั้งหกที่ส่งไป แต่น่าเสียดายที่พบว่าตัวเลือก 'ยกเลิกข้อความ' หายไปแล้ว

ใจ้วชวน "..."

เขาจึงยึดโทรศัพท์กลับเข้าไปในกระเป๋าทางเกงเงียบๆ ก่อนจะก้มศีรษะลงและเหลือบมองไปยังสาวน้อยข้างๆ ที่กำลังมองมาอย่างระแວดระวัง ชายหนุ่มจึงทำท่าทางให้ดูจริงจังขึ้น

"ผมจะบอกอะไรได้ เทพผู้ยิ่งใหญ่อย่างผมคนนี้จะไปแย่ง บ.ก. กับเจียงอวี่เจิงนักเขียนตลกยุคคนนั้นได้อย่างไร คุณนี่สำคัญตัวเองผิดไปจริงๆ..."

ซูหลี่ทำหน้าอง้ง้ำ เมื่อใจ้วชวนเหลือบมอง เขาพยายามห้ามใจตัวเองไม่ให้เอื้อมมือไปบีบด้วยการขมวดคิ้วแล้วเบือนหน้าหนี จากนั้นก็เร่งฝีเท้าพลางพูดด้วยน้ำเสียงหมดความอดทน

"กลับบ้านเร็ว สั่งดีลิเวอรีกัน ผมหิวจะตายอยู่แล้ว"

ซูหลี่ทำได้เพียงวิ่งเหยาะๆ ตามหลัง "ฉันกลับมาแล้ว ยังจะสั่งอะไรอีก มีเนื้อวัว แครอต และมันฝรั่งอยู่ในตู้เย็น ฉันจะทำซุปและกับข้าวให้นะคะ..."

"สั่งดีลิเวอรี ผมอยากกินอาหารจากนอกบ้าน จะกินข้าวโก๋อบซิง*"

"มันมีน้ำมันเยอะแล้วก็รสจัด อร่อยขนาดนั้นเลยเหรอ คุณทำงานและพักผ่อนไม่เป็นเวลาทุกวัน แลผมยังชอบทานอาหารดีลิเวอรีอีก คุณจะมีชีวิตอยู่ถึงสามสิบปีไหม คุณตายแล้วใครจะมาเขียนต้นฉบับให้ฉันล่ะ..."

* ข้าวโก๋อบซิง อาหารขึ้นชื่อของมณฑลซานตง รสจัดและกลิ่นเข้มข้น ส่วนผสมหลักได้แก่ น่องไก่ พริกหยวก พริกไทย ซิง หัวหอม ซอส มันฝรั่ง และน้ำมันพืช วิธีทำมีหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการนำส่วนผสมต่างๆ มาเคี่ยวรวมกันด้วยอุณหภูมิประมาณ 180 องศาเซลเซียส หรือใช้วิธีอบ ผัด เป็นต้น

"..."

ตอนขามามีชายหนุ่มหนึ่งคนและสุนัขหนึ่งตัว
แต่ตอนขากลับ มีชายหนุ่มหนึ่งคน สุนัขหนึ่งตัว และหญิงสาวอีกหนึ่งคน
ทั้งสามเดินเคียงกันและจากไปไกลเรื่อยๆ...

ในที่สุดเสียงบ่นพึมพำของหญิงสาวก็จบลงด้วยการกระทำอันป่าเถื่อน
ของชายหนุ่ม...ตอนที่ข้างหูมีแต่เสียงเจื้อยแจ้ว เขาไม่ฟังแม้แต่ประโยคเดียว
แต่ยกมือใหญ่ไปที่ด้านหลังศีรษะแล้วสอดปลายนิ้วเข้าไปในผมสั้นที่นุ่มสลวย
ของเธอ ก่อนจะจับหัวและกดลงอย่างแรง!

ซูหัลลีธลาไปข้างหน้าและเงยหน้าขึ้นมาอย่างโกรธเคือง ในเวลาเดียวกัน
เธอก็ได้ยินชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายพูดอย่างเฉยเมย

"เงียบปากไปเลย คนกลับบ้านซ้ำยังจะกล้าพูดเรื่องไร้สาระอีก"

"ฉันทำไปเพื่อความฝัน..."

"ถ้ายังพูดไร้สาระแบบในละครอีก คินนี่คุณได้นอนนอกบ้านแน่ แล้วถ้า
คุณเข้ามาใกล้บ้านผมแม้แต่ก้าวเดียว ผมจะแจ้งตำรวจ"

"..."

月光变奏曲 3

Yue Guang Bian Zou Qu 3

Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์ 3

ชิงเหมย เขียน
หลี่ตานหย่า แปล

จำนวน 320 หน้า
ราคาชุดละ 699 บาท

Published originally under the title of 《月光变奏曲》(Yue Guang Bian Zou Qu)

Author © 青洸 (Qing Mei)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3012-7

ภาพประกอบ let.mt.sleep

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

“ให้ฉันดูต้นฉบับนั้นหน่อยได้ไหมคะ”
ชายหนุ่มที่กำลังเก็บต้นฉบับหยุดชะงัก หันกลับมามองซูหลี่ “ในฐานะอะไร”
ตอนพูดใบหน้าของทั้งสองใกล้เคียงกันมาก...ซูหลี่ได้กลิ่นเมล็ดกาแฟอ่อนๆ
จากตัวของชายหนุ่ม กลิ่นแบบนี้แทบจะกลบกลิ่นแอลกอฮอล์บนตัวเธอ
หญิงสาวรู้สึกได้ว่าแอลกอฮอล์ดีขึ้นไปบนหัวอีกครั้ง
จึงหลับตาลงอย่างช้าๆ และกัดริมฝีปาก
“คุณบอกว่าในฐานะอะไรก็ฐานะนั้นนั่นแหละ”

บ.ก. ก็ได้
เพื่อนก็ได้
หรือไม่มีเป็นอย่างอื่น...

บนถนนสายอักษรนี้ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบเลยสักนิด
เมื่อซูหลี่ในฐานะบรรณาธิการมือใหม่ต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย
กว่า ‘หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว’ จะได้วางจำหน่าย
และมียอดขายได้ตามเป้า ก็ทำเอาเธอเลือดตาแทบกระเด็น
กว่านอกจากต้องคอยรับมือกับความวุ่นวายในการทำงาน
เธอยังต้องคอยสะกดกลิ่นความป็นป่วนในหัวใจ
เมื่อได้เข้าใกล้องค์ชายใจดีซอซันซันทุกที!
หัวใจดวงน้อยของซูหลี่เริ่มหวั่นไหวเสียแล้ว
และดูท่าว่าอีกฝ่ายก็น่าจะมีใจให้เธอเช่นกัน
แต่เรื่องที่จะให้ห่อมเย็นชาแทนยังปากหนักอย่างเขาบอกว่าชอบเธอนะเธอ
คงเป็นเพียงแค่ความฝันเท่านั้นแหละ!

ชวนคุณมา
อ่านเล่มนี้

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มนี้
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-3012-7

9 786160 630127

ราคาชุดละ 699 บาท